Redacțiunea, Administrațiunea și Tipografia:
BRAȘOVU, piața mare Nr. 22.
Scrisori nefrancate nu se primescu. Manuscripte nu se retrimitu!

Birourile de anunciuri:
Brașovu, piața mare Nr. 22.
Inserate mai primescu în Viena: Rudolf Mosse, Haasenstein & Vogler (Otto Maas), Heinrich Schalek, Alois Herndl, M. Dukes, A. Oppelik, J. Danneberg; în Budapesta: A. V. Goldberger, Anton Mezei, Eckstein Bernat; în Frankfurt: G. L. Daube; în Hamburg: A. Steiner.
Prețulu inserțiuniloru: o seria garmondu pe o colona 6 cr. și 30 cr. timbru pentru o publicare. Publicări mai dese după tarifă și învoială.
Reclame pe pagina III-a o seria 10 cr. v. a. seu 30 bani.

GAZETA TRANSILVANIEI.

ANULU LI.

„Gazeta“ iese în fie-care di.
Abonamente pentru Austro-Ungaria
Pe unu anu 12 fl., pe șése luni 6 fl., pe trei luni 3 fl.
Pentru România și străinătate:
Pe unu anu 40 franci, pe șése luni 20 franci, pe trei luni 10 franci.
Se prenumeră la tóte oficiele postale, din întru și din afară și la dd. colectori.
Abonamentulu pentru Brașovu:
la administrațiune, piața mare Nr. 22, etagiulu I., pe unu anu 10 fl., pe șese luni 5 fl., pe trei luni 2 fl. 50 cr. Cu dusulu în casă: Pe unu anu 12 fl., pe șese luni 6 fl., pe trei luni 3 fl. Unu esemplaru 5 cr. v. a. seu 15 bani.
Atâtu abonamentele câtu și inserțiunile sunt a se plăti înainte.

Nr. 30. Brașovu, Joi, 11 (23) Februarie 1888.

Brașovu, 10 Februarie 1888.

Dumineca trecută s'au deschisu cu pompa obicĭnuită Corpurile legiuitóre române în Bucuresci de către Majestatea Sa Regele. Mesagiulŭ de deschidere este de astă dată de-o scurtime surprindĕtóre. Par'că Domnitorulŭ a voitŭ sĕ dică representanțiloru țerii: vorba multă-i sĕrăciă: fapte așteptŭ dela d-vóstră, fapte pentru întărirea ordinei din întru și a consolidării puterii statului.

Și 'n adevĕrŭ, este timpulŭ supremŭ ca representanții națiunei sĕ se gândéscă seriosŭ de-a resolva marile probleme, ce le stau înainte. Adĭ nu mai merge cu frasele sunătóre, cu promisiunile ademenitóre, și cu asigurările teoretice de patriotismŭ, ci se cerŭ fapte, se cere muncă consciențiósă, se cere înainte de tóte ca toți Românii de bunŭ semțŭ sĕ pună umĕrŭ la umĕrŭ spre a redica țera la nivelulŭ de cultură și de progresŭ, la care trebue sĕ ajungă ca se prospereze și sĕ pótă privì cu încredere în viitorŭ.

„Paza cea mai bună, siguranța cea mai puternică a fiecărei țĕrĭ, este unirea cetățeniloru ei,“ dice Mesagiulŭ regalŭ indicându astfelŭ representanțiloru națiunii cărarea, pe care au sĕ pășéscă, ca sĕ se pótă dobĕndi succese adevĕrate pentru țeră și fericirea ei.

Nicĭ că se va găsi vr'unulu, care sĕ nu recunóscă, că unirea e folositóre și mai pre susŭ de tóte necesară. Cum sĕ se facă ea însĕ? Pe ce cale sĕ se realiseze dorința esprimată în Mesagiu? Cine sĕ ia inițiativa pentru ca indispensabila unire sĕ se facă faptă, îmbrățișândŭ intrega viéța și desvoltare a statului, și sĕ nu rĕmână unŭ simplu idealŭ, de a căruia realisare patrioții de tóte colorile sĕ se intereseze numai în momente decisive și critice, când patria este în periculŭ?

Vorbindŭ de unire ne vinŭ în minte cuvintele cancelarului germanŭ, care a mărturisitŭ deunădĭ în discursulŭ sĕu că „este contrarŭ naturei germane de a ține unulŭ cu altulŭ“, dér a adausŭ, că tocmai din causa acésta e bine că uneltirile dușmaniloru îi constrîngŭ pe Germanĭ sĕ fiă uniți.

Totŭ cam așa putemŭ dice și noi, basațĭ pe esperiință, că nu e datŭ nicĭ Românului dela fire ca sĕ trăiéscă unulŭ cu altulŭ în armonia, dér istoria ne arată cu tóte aceste fapte marĭ și gloriόse sĕvêrșite în cea mai perfectă unire de către toți Românii. Periculŭ comunŭ nu numai odată i-a făcutŭ se-șĭ dea mâna și sĕ lupte umĕrŭ la umĕrŭ pentru salvarea neamului românescŭ.

Dér aceste lupte remas'ar-fi sterpe și fără de succesŭ, decă nu se găseau în sînulŭ națiunei bărbați, carĭ sĕ scie lucra în armonia și sĕ fiă unițĭ și în timpurĭ normale, pregătindŭ terĕmulŭ isbendiloru viitóre.

Vechia pleiadă a acestoru bărbați vrednicĭ însĕ, carĭ au profesatŭ în timpŭ de pace și de resboiu patriotismulŭ curatŭ desinteresatŭ, s'a rărитŭ multŭ și decă e vorba sĕ dispară orĭ ce îngrijire în viitorulŭ țĕrii, e neapĕratŭ de lipsă ca golulŭ, ce se simte în acéstă privință, sĕ se împlinéscă cu puterĭ nouĕ viguróse din tînera generațiune pĕtrunse de aceleașĭ sentimente nobile și românescĭ.

Mesagiulŭ Tronului are în vedere fără îndoiélă tocmai acésta activitate patriotică desinteresată, când apeléză la representanții națiunei, carĭ în mare parte suntŭ elemente tinere, ca sĕ se insufle de sentimentulŭ de unire, „pentru ca noua legislatură sĕ fiă mănósă în róde și sĕ corĕspundă legitimeloru așteptărĭ ale Țĕrii.“

Însĕ ca sĕ se pótă ajunge acéstă țîntă nu e destulŭ numai a dice, că în timpŭ de periculŭ toți Românii vorŭ forma o singură falangă patriotică și apoi în contulŭ acestei polițe anticipate asupra patriotismului sĕ se pecătuéscă mereu și dintr'o parte și dintr'alta în contra lui, spre cea mai mare scădere a intereseloru generale de desvoltare morală, intelectuală și materială a țĕrii.

Decă este ca noua legislatură sĕ fiă mănósă în róde, terĕmul secŭ alŭ certeloru de partidă păgubitóre trebue părăsitŭ, și representanții națiunei fără deosebire trebue sĕ stabiléscă și sĕ recunóscă odată o *basă comună principiară* a activității loru, care se unéscă tóte partidele orĭ de câte orĭ e vorba de unŭ interesŭ generalŭ alŭ țĕrii.

Atuncĭ, suntemŭ sigurĭ, că va fi cu putință a duce odată la împlinire spre mulțumirea generală și marile reforme indispensabile privitóre la justiția și la instrucțiunea publică, pe carĭ întrega țéră le așteptă de multŭ cu sete.

Dându-se poporului instrucțiune seriósă și punĕndu-se printr'unŭ regimŭ de dreptate la adăpostulŭ orĭ-cărei nedreptățirĭ, pe lângă alte multe sacrificii ce se facŭ mai alesŭ pentru armată, România se va întărì în adevĕrŭ necontenitŭ și „va pute privì cu încredere în viitorŭ“.

„Le Matin“ despre România.

De câtva timpŭ, o parte din diarele francese nu încetéză d'a ataca România. Ca rĕspunsŭ la aceste atacurĭ și în specialŭ la unŭ articulŭ apărutŭ în „Figaro“ sub iscălitura unui conte de Keratry, diarulŭ parisianŭ „Le Matin“ dela 16 curentŭ publică următórele:

Erĭ s'a presentatŭ la redacția nóstră unŭ Românŭ, care ne-a rugatŭ sĕ publicămŭ următórea protestare contra unui articulŭ publicatŭ de „Figaro“.

Publicămŭ acestŭ articulŭ cu atâtu mai multŭ, cu câtŭ cunóscemŭ situația și relațiunile autorului sĕu și suntemŭ veselĭ, că o persónă autorisată împrăștiă presupunerile ce s'au ivitŭ în timpii din urmă, asupra disposițiuniloru și tendințeloru guvernului românŭ. Etă acelŭ protestŭ:

De câtva timpŭ, unele diare parisiane au întreprinsŭ o adevĕrată campania contra României și regelui ei, contra guvernului românŭ și așa numiteloru sale tendințĭ germane. In fiecare di se strecoră în colónele unoru reviste și diare insinuațiunĭ reuvoitóre, alŭ cărui limbagiu pare cu atâtŭ mai straniu., cu câtŭ ele se abatŭ cu totulŭ dela regulele de curteniă datorite unui suveranŭ și unui guvernŭ prietinŭ alŭ Franciei.

La ce trebue se se atribue acéstă atitudine ostilă a unei părțĭ din pressa francesă? Explicațiunea s'ar pute găsi mai alesŭ în sgomotulŭ rĕspânditŭ asupra unei pretinse alianțe între Germania și România.

Nimenĭ însĕ n'a vĕdutŭ acestŭ tratatŭ, *și e forte adevĕratŭ că nimenĭ nu l'a iscălitŭ. Guvernulŭ românŭ a desmințitŭ în modŭ categoricŭ existența unui asemenea tratatŭ.* Cu tóte acestea la Parisŭ se susține, că acestŭ tratatŭ s'a încheiatŭ și că e îndreptatŭ contra Franciei...

Dlŭ conte de Keratry a publicatŭ pe prima pagină a diarului „Figaro“ un articulŭ reu-voitorŭ pentru România și în care afirmă cu atâta siguranță existența unui tratatŭ de alianță între Germania și România; ar putea elŭ sĕ ne dea textulŭ acelui tratatŭ? D-lŭ conte, care face istoria după priceperea d-sale, atribuindŭ împĕratului Napoleon III o vorbă de farmacistŭ și prințului Napoleon o frasă ofensătóre pentru națiunea română, care a avutŭ totdeuna cele mai marĭ simpatii față cu Francia, póte se ne spună de unde șĭ-a luatŭ informațiunile ce le publică? In sfêrșitŭ d. Keratry, care blameză România că în 1877 s'a aliatu cu Rusia și care o blameză pentru că s'a aliatŭ contra ei (celŭ puținŭ după cum afirmă d-sa), ar putea sĕ ne spună pentru ce armata română a datŭ ajutorŭ armatei ruse în timpulŭ campaniei din Bulgaria? Ne îndoimu despre acesta, pentru că suntemŭ sigurĭ că are sĕ afirme, că Regele Carolŭ a trecutŭ Dunărea cu armata din ordinulŭ prințului Bismark.

După cum se vede, d. conte Keratry nu admite, că unŭ poporŭ póte singurŭ prin voința, prin energia sa, găsi ocasiunea și mijlócele de a-șĭ asigura emanciparea sa.

Aveau óre Românii nevoia de unu impuls dela Berlinŭ pentru a scutura jugulŭ secularŭ alŭ suzeranității Turciei? Are România nevoiă de sfaturile și lecțiile d-lui conte Keratry, pentru a-șĭ scăpa esistența sa, în situațiunea grea în care se află adĭ, când marile puterĭ nu voiescŭ ca și în 1877 sĕ garanteze neutralitatea teritorului ei?

Se fie sigurŭ d. Keratry, *Românii nu suntŭ nicĭ germanĭ, nicĭ Francezĭ, ci se mulțumescŭ a fi Românĭ.*

Atâtŭ la Petersburgŭ câtŭ și la Parisŭ, ómenii politicĭ nu dau nicĭ o importanță procesului de tendințe ce se atribue într'unŭ modŭ gratuitŭ României...

Unŭ Românŭ.

Propunerile rusescĭ în cestiunea bulgară.

Telegrama ce amŭ primit'o adĭ din Pesta ne spune, că într'o audiență ce a avut'o erĭ contele Kalnoky la Maiestatea Sa s'a stabilitŭ rĕspunsulŭ ce are sĕ'lŭ dea monarchia la propunerile făcute de Rusia în cestiunea bulgară.

După cum comunică o telegramă din Paris, *guvernulŭ francesŭ a și rĕspunsŭ afirmativŭ* la propunerea rusĕscă, care este următórea:

„Puterile sĕ declare colectivŭ, că domnirea prințului de Coburg nu corĕspunde cuprinsului tractatului din Berlinŭ și de aceea e ilegală.“

Se speră din parte rusĕscă, că o astfelŭ de declarațiune colectivă europénă ar fi de ajunsŭ, ca sĕ facă imposibilă situațiunea prințului Ferdinand în Bulgaria. In casŭ când prințulŭ Ferdinand, contra așteptărei rusescĭ, totușĭ s'ar opune, Rusia din parte'i nu ia în perspectivă *nicĭ o intervențiune materială rusĕscă*, ci ar cere, ca *Sultanulŭ sĕ primĕscă mandatulŭ* de a aduce la valóre voința europénă.

Cei din Rusia suntŭ *sigurĭ de consimțĕmentulŭ germanŭ; celŭ francesŭ a și sositŭ* deja. Anglia, Austro-Ungaria și Italia încă nu s'au esprimatŭ. Se crede în Rusia, că Austro-Ungaria, înainte de a se detrona prințulŭ Ferdinand, va cere ca puterile sĕ se'nțelegă asupra urmașului lui și asupra mijlóceloru morale și materiale de a se esecuta voința europénă, și că Anglia și Italia împărtășescŭ intențiunea austriacă, așa că Sultanulŭ erășĭ n'ar face nicĭ unŭ pasŭ, deórece ar sta trei puterĭ contra a trei puterĭ. Cu tóte astea Rusia nu renunță la cugetulŭ, că cancelarulŭ germanŭ va isbuti sĕ unéscă marile puterĭ d'a face unŭ pasŭ contra prințului Ferdinand.

Cu tóte contradicerile, se consideră ca sigurŭ, că Anglia și Austria au făcutŭ antĕrtŭ o învoială, ale cărei disposițiunĭ, nu-i vorbă, nu angajază pe Anglia în mĕsură însemnată, dér totușĭ pentru unŭ casŭ seriosŭ conține forte prețióse înțelegerĭ.

Oficiosulŭ „Post“ din Berlin aduce și elŭ douĕ importante scirĭ în cestiunea Orientului. I-se anunță din Londra că, după cum se raporteză din Constantinopolŭ, *Porta* ar fi trimisŭ o *notă la Petersburg*, în care cere, ca cestiunea bulgară sĕ se resolve în comunŭ cu cestiunea *Bosniei* și *Erțegovinei*, unde Mulsumanii sunt apĕsațĭ, și sĕ se *restabiléscă suzeranitatea turcéscă peste ele.*

Rusia și alianțele.

„L'Autriche slave et roumaine“ din Parisŭ a primitŭ din Petersburg următórele informațiunĭ:

Unŭ personagiu însemnatŭ, care e în curentŭ cu intrigile internaționale, ne afirmă, că publicarea tractatului de alianță din 1879 a fostŭ motivată prin faptulŭ, că cei din Berlinŭ fuseseră informațĭ, cumcă între Francia și Rusia ar fi în studiu unŭ tractatŭ de alianță.

Inimicii eventualĭ ai alianței triple arŭ fi Francia, Rusia, Danemarca, România și Muntenegru. Se scie că aceste douĕ puterĭ din urmă revindică unele părțĭ din teritoriulŭ austriacŭ.

In casŭ de rĕsboiu, admițĕndŭ că Austria ar stărui într'o politică funestă intereseloru sale și că ar voi sĕ înfrunte sórtea bătăiloru cu soldațĭ, a căroru imensă maioritate ar reproba o aventură atâtŭ de nepolitică și de nepopulară, douĕ armate austriace arŭ opera în Nord, comandate de generalii br. Filipovicĭ și prințulŭ de Würtenberg sub ordinele archiducelui Albrecht, șefulŭ supremŭ. Cam vr'o sută de mii de ómenĭ, comandațĭ de br. Appel ar forma armata Bosniei.

Unŭ nou rĕspunsŭ principelui Bismark.

Rĕspunsurile curgŭ ca ploia asupra capului Cancelarului de

terŭ. In dilele trecute amŭ avutŭ rĕspunsulŭ monseniorului *Freppel* prin care se contesta d-lui de Bismark de a vorbi singurŭ în numele lui Dumnedeu. Adĭ avemŭ rĕspunsulŭ unui militarŭ francesŭ.

La unŭ banchetŭ, care s'a datŭ de ofiţerii corpului alŭ 12-lea în onórea comandantului lorŭ generalŭ Japy, care era mutatŭ la unŭ altŭ comandamentŭ, la Marsilia, generalulŭ *Japy* ridicându-se şi rĕspundêndu unui toastŭ alŭ generalului Riff, a disŭ:

„Intr'unŭ recentŭ şi celebru discursŭ unu politicianŭ alŭ Germaniei (adecă Bismark). a lăudatŭ prea multŭ furia teutonică; ei bine d-lorŭ ofiţerĭ: eu beu pentru furia francesă.“

Urale frenetice acoperiră vocea generalului, şi toţĭ ofiţerii ilŭ îmbrăţişară cu căldură.

SCIRILE DILEI.

Ministrulŭ de honvedĭ, în înţelegere cu ministrulŭ comunŭ de resboiu, a facutŭ cunoscutŭ comandelorŭ (de honvedĭ, că pensioniştii militarĭ (orĭ dela honvedĭ) fără caracterŭ militarŭ suntŭ supuşĭ obligamentului de a servi la gloate amesuratŭ destoiniciei lorŭ şi adecă pană la etatea de 60 de anĭ şi că prin urmare potŭ fi întrebuinţaţi la serviciulŭ gloatelorŭ, fără considerare decă 'şĭ-au depusŭ caracterulŭ de oficerŭ orĭ funcţionarŭ de bună voia, orĭ l'au perdutŭ, şi anume în casulŭ din urmă fără a pretinde se li se redea rangulŭ perdutŭ.

* *

Proiectulŭ de lege pentru bugetŭ, presentatu de ministrulŭ unguréscŭ Tisza, după ce s'au terminatŭ desbaterile, stabilesce cheltuelile cu 345.090.847 fl., venitele cu 332.647.731 fl. şi deficitulŭ cu 12.440.116 fl.

Cunoscută fiindŭ însĕ *esactitatea* bugetelorŭ unguresci, deficitulŭ trebue privitŭ ca celŭ puţinŭ înpătritŭ de mare.

* *

Din comitatulŭ *Solnocŭ-Dobeca* primirămŭ o corespondenţă, prin care ni-se descrie unŭ casŭ de mituire a poporului, care este de natură a inspira seriόse îngrijirĭ. Intr'o parochiă română din tractulu protopopescu alŭ *Betlenului*, fiindŭ vacantă, s'a denumitŭ ca administratorŭ interimalŭ unŭ preotŭ de prea puţină cualificaţiune, care nicĭ din unŭ punctŭ de vedere nu avea meritulŭ de a se denumi ca preotŭ definitivŭ pentru o asemenea parochiă. Cu tóte acestea elŭ a sciutŭ înrîuri asupra respectivului Consistorŭ prin cele mai desastruόse mijlóce, aşa că la urmă a obţinutŭ denumirea definitivă de preotŭ peste acea parochiă, macar-că ni-se spune, că nicĭ pe de parte nu o merită. Mai întâiu a coruptŭ poporulŭ prin mituirĭ, cu beuturĭ spirtuόse etc. făcêndu-lu de repeţite-orĭ se-lŭ cĕră de preotŭ. Nu i-a succesŭ însĕ, căcĭ în loculŭ lui parochia se conferise altuia, mai de bune speranţe. Dĕr respectivulŭ peţitorŭ alŭ parochiei din vorbă nu a desperatŭ. A începutŭ a se tĕrgui cu ómenii promiţêndŭ unora banĭ şi serviţiu gratuitŭ, ĕr cu ceialalţĭ poporenĭ făcu învoiala, că le va servi cu stola pe jumĕtate orĭ a treia parte ş. a. In modulŭ acesta i-a succesŭ a dobêndi parochia.

Decă faptulŭ e adevĕratŭ, preotulŭ din vorbă merită cea mai aspră pedépsă din partea autorităţii superióre bisericescĭ respective.

* *

Printulŭ Gr. M. Sturza, noulŭ candidatŭ la tronulŭ Bulgariei, despre care s'a vorbitŭ in pressa europénă şi asupra căruia revine diarulŭ „Le Temps“ din Paris în unulŭ din ultimele sale numere, a declaratŭ categoricŭ la Iaşĭ unui diaristŭ că refusă orĭ-ce candidatură la domnia, maialesŭ încă la domnia Bulgariei, şi că n'are absolutŭ nicĭ o aspiraţiune la o asemenea deşertăciune. Prinţulŭ Sturza a adăogatŭ diaristului, că în calitatea sa de adevĕratŭ democratŭ, este contra tuturorŭ *domniilorŭ*, în contra tronurilorŭ, care se impunŭ peste norode şi trăescŭ ca niste parasite pe spatele şi din sudórea masselorŭ inculte ale poporului.

* *

La oficiele cercuale unguresci din comitatulŭ *Hunedóra* au incursŭ în 1887 următórele sume de *banĭ din pedepse*: Deva 893 fl., Haţegŭ 851 fl. 74 cr., Baia de Crişiu 389 fl., Orĕştiă 283 fl. 50 cr., Geoagiulŭ de josŭ 263 fl. 50 cr., Puiu 139 fl., Hunedóra 88 fl., la fiscalatulŭ din Deva 236 fl., cu totulŭ 3141 fl. 74 cr.

* *

Corŭ nou de plugarĭ s'a infiinţatŭ în comuna *Apateu*, protopresviteratulŭ Ienopolei, comitatulŭ Aradului. Conducetorulŭ corului acestuia este d-lŭ învĕţătorŭ substitutu Pavelŭ Siiarteu. Corulŭ a cântatŭ întrégă sfânta liturgiă Dumineca în 30 Ianuarie a. c. cu deplină esactitate şi spre deplina mulţămire a credinciosilorŭ, spune „Biserica şi Şcóla“ din Aradŭ.

* *

Preotulŭ slovacŭ din Hlobuka, Dr. Iosifŭ Miloslav *Hurban*, pe care „patrioţii ilŭ numescŭ „agitatorŭ panslavistŭ“, fiindŭ că luptă aprigŭ contra uneltirilorŭ de maghiarisare a Slovacilorŭ, e pusŭ în stare de acusare de către tribunalulŭ din Neutra. Lucrulŭ stă aşa: o femeiă vĕduvă presentă la asentare unŭ certificatŭ din partea preotului Hurban, judelui şi notarului, prin care'şĭ scăpă de armată pe uniculu ei fiu ce o susţinea. La a doua asentare femeia presentă, în acelaşŭ scopŭ, acelaşŭ certificatŭ, dĕr pe care preotulŭ notase că raporturile ei familiare nu s'au schimbatŭ, pe când ea se măritase a doua óră. Acesta o consideră tribunalulŭ ca o falsificare de documente publice. Aşa istorisescŭ foile unguresci lucrulŭ.

* *

Reuniunea femeilorŭ săsescĭ din Prejmerŭ a înfiinţatŭ o şcólă de împletitŭ (cuciocane ca la împletirea găitanului), care e cercetată de 18 femei şi fete. Scopulŭ şcólei este d'a procura femeilorŭ mai sĕrace unŭ nou isvorŭ de câştigŭ.

* *

Iucetândŭ lucrările din minele de aramă din Ungaria de susŭ, o mulţime de familii de lucrătorĭ rĕmăseseră fără pâne şi au fostŭ nevoite se'şĭ caute lucru în alte mine. Dintre aceste familii în curêndŭ vorŭ veni 73 lurătorĭ cu 87 membri de familia şi se vorŭ aşeda în *Nosagŭ*, comitatulŭ *Hunedorei*. Mai târdiu vorŭ mai veni peste 50 familii şi se vorŭ aşeda în *Hondolŭ* şi *Certeşŭ*, acelaşŭ comitatŭ. Acestea suntŭ *familii slovace* rom. cat.

* *

In anulŭ acesta *spitalulŭ de ochĭ* din locŭ instalatŭ la „Petcuţŭ“ (Siechenhaus) se va deschide la 1 Martie, ĕr nu la 1 Maiu ca în alţĭ anĭ, din causa marelui numĕrŭ alŭ celorŭ carĭ suferŭ de ochĭ.

Corespondenţa „Gazetei Transilvaniei“.

Sĕlagiu, în Februarie 1888.

(Esecuţiunile în Selagiu. — Rolulŭ ce trebue se-lu ia *„Silvania“*, banca română din Şimleu. — Portretulŭ Papei ca mijlocŭ de maghiarisare.)

Domnule Redactorŭ! A trecutŭ multŭ timpŭ de când nu v'am mai raportatŭ nimicŭ de prin Selagiulu nostru bogatŭ în pădurĭ. E dreptu că marĭ lucrurĭ nu s'au isprăvitŭ pre aicĭ de unŭ timpŭ încóce. Esecuţiunile de dare, carĭ pănă mai deunădĭ erau unŭ lucru rarŭ, astădĭ au devenitŭ unŭ lucru de tóte dilele şi mai cu sĕmă în câteva comune din cerculŭ Taşnadului toba esecutorilorŭ, dela secerea trecută începêndu, fórte puţinŭ repausŭ a avutŭ pănă acuma. In timpulŭ acesta de iérnă pute omulu se vĕdă nenorociţii restanţierĭ refugiându-se câte cu o căpruţă sĕu cu o vacă prin pădurĭ, ca sĕ le scape dinaintea acestorŭ copie de căpcânĭ, carĭ se numescŭ esecutorĭ. Pănă ce au mai aflatŭ câte ceva la bieţii ómenĭ, au totŭ luatŭ dela ei şi au vêndutŭ pe preţŭ de nimica. Sfĕrşindŭ cu mişcătórele, după cum se afirmă, din Maiu vorŭ începe a vinde moşiile tuturorŭ acelora, carĭ au restanţă de dare mai mare de 20 fl. Rĕulŭ acesta va ajunge mai vĕrtosŭ comunele: Bobota, Dersida mică, Zalnoculŭ, Dumurlăulŭ şi altele. Lucrulŭ merge cam pre mâna jidovilorŭ. Astfelŭ în Cehalulŭ românescŭ s'au vêndutŭ la o miiă de jughĕre şi cine au pusŭ mâna pe ele? totŭ jidanĭ. Astfelŭ va fi mai alesŭ în comuna Zolnocŭ, unde acuma decurge comassarea şi unde proprietarulŭ mare jidanŭ Kandel F. are proprietate. Acesta îşĭ arătase voia de a cumpĕra pământurĭ dela locuitorii din Zalnocŭ din mână liberă, înţelegêndu-se însĕ cu domnii cei ce au putere a vinde moşiile bietului plugarŭ pe preţŭ de nimica, nu mai voesce a cumpĕra, ci va aştepta sĕ cumpere de sub tobă.

Dĕr avemŭ speranţă, că institutulŭ *„Silvania“*, intemeiatŭ cu concursulŭ plugarului, românŭ va împiedeca desmoştenirea plugarului românŭ, începută pe o scară atâtŭ de mare din partea vitregului guvernŭ şi a organelorŭ sale.

Inventiositatea celorŭ ce voiescŭ a ne maghiarisa cu orĭce preţŭ n'are marginĭ. Cine-ar pute crede că ei sĕ aibă atâta îndrăznélă de a folosi chiar pe Sanctitatea sa Capulŭ bisericei catolice, pe Papa Leone ca unŭ mijlocŭ spre ajungerea scopurilorŭ lorŭ mârşave?! Şi totuşĭ e aşa.

Comitele Iosifŭ Colomanŭ Mailat punêndu-se în legătură cu nisce editorĭ de chipurĭ, folosindu-se de ocasiunea jubileului S. Sale Papei şi de însufleţirea clerului şi poporelorŭ pentru acestŭ gloriosŭ capŭ alŭ bisericei catolice, a edatŭ portretulŭ S. Sale si l'a trimisŭ tuturoru preoţilorŭ atâtŭ de ritulŭ latinŭ, câtŭ şi celorŭ de ritulŭ grecŭ, prin urmare şi preoţilorŭ românĭ, fără a-lŭ comanda, cerêndu se plătéscă pentru elŭ preţulŭ de 1 fl. 10 cr.

Portretulŭ este fórte bine esecutatŭ şi ar merita atâta jertfă. Şi apoi care preotŭ nu ar dori sĕ aibă în casa sa pe marele Pontifice!? *Dĕr şi aci s'a vĕritŭ la mijlocŭ hidra maghiarisărei.* Pe cuponulŭ blanchetei de asemnaţiune anume trimisŭ pentru servirea preţului stă tipăritŭ în limba maghiară, cumcă editorii portretului Papei *au donatŭ 200 fl. spre scopurĭ publice.* Aşa o sută florinĭ au donatŭ pe sema *„Reuniunei scolare maghiare a ţĕrei“* achitată în „Pesti Napló“ din a. tr. Nr. 211, altă 100 florinĭ au donatŭ *Kulturegyletului maghiarŭ ardeleanŭ* achitaţĭ în „Pesti Naplo“ din a. tr. Nr. 198.

Etă apucăturĭ mişelescĭ pentru a duce pe ghiaţă pe preoţimea nóstră! O avertisămŭ însĕ sĕ-şĭ deschidă ochii! Este pusă în dilemă brava preoţime română, că sĕu solvescĭ portretulŭ şi ai contribuitŭ pentru kulturegylet, sĕu respingĭ portretulŭ Sânţiei Sale şi eştĭ acusatŭ de rĕu catolicŭ. Poţĭ eşi însĕ din dilemă respingêndŭ darulŭ danaidŭ, şi procurându-ţĭ portretulŭ Pontificelui dela *Lipsca* (Leipzig) din *librăria lui A. Bergmann*, şi atuncĭ te-ai scăpatŭ de sub acusarea, că ai fi rĕu catolicŭ.

Ausonia.

FOILETONULŬ „GAZ. TRANS.“

(3)

STRĂBUNII NOŞTRI

Novelă istorică

Anulu 104 după Christ.

Cartea II. — Muntele Kogeonului.

Decebalŭ se uita la ea cu mâniă. Dĕr apoi, ca şi cum o hotărîre nouă ar fi luatŭ deodată, îşĭ îmblândi glasulŭ şi îi dise:

— Dochio, tu eştĭ copila mea, şi trebue sĕ m'ajuţĭ. Nu vei pune focŭ. Unu omŭ, care te scapă dela mórte, chiar când e câne, nu mai e câne, vorbi Regele. Dĕr trebue sĕ m'ajuţĭ.

— Ce sĕ facŭ? întreba Dochia cu o nelinişte grόznică. Apoi, deodată, cu unŭ gândŭ nou şi luminosŭ adăogă: Dόmne, otravă!

— Va se dică ilŭ urăştĭ? Ai vre se-i dai otravă?

Ea făcu semnŭ că da. Atuncĭ Regele bucurosŭ şi cu încredere se apropia de ea din nou şi-i dise:

— Nu otravă. Deocamdată trebue se aflămŭ dela dênsulŭ cum stă óstea romană şi unde-i Traianŭ. Elŭ ţie'ţĭ va spune decă vei vre. Femeea e porumbŭ de scăpare. Ai ochii marĭ şi frumoşĭ. Eştĭ zînă. Mama cea mare te vede şi te apĕră. Elŭ îţĭ va spune. Ajută-mĕ Dochio!...

Şi vorbele curgeau din gura lui par'că ar fi fostŭ prinsŭ de frigurĭ.

Domnulŭ gâfâia, aşteptândŭ rĕspunsulŭ ei ca pe a unui oracolŭ. În sfârşitŭ, după o scurtă gândire, Dochia rĕspunse încetŭ de totŭ:

— Primescŭ porunca, Dόmne.

Şi obrajii i se roşiră, par'că ar fi minţitŭ sĕu ar fi auditŭ o insultă.

Domnulŭ, veselŭ, se îndreptă repede spre finlŭ sĕu.

— Vei merge chiar astăsĕră şi te vei ascunde în grădina palatului Zarmiz-Edanului, îi dise elŭ, la scaunulŭ de lângă peşteră, spre a veghia asupra surorei tale. Romanulŭ va veni. Vei asculta, şi de nu va spune nimicŭ, ilŭ vei ucide!

La aceste vorbe, Dochia încremeni cu ochii ţintă pe fratele sĕu.

— Pricepŭ, rĕspunse Decidav.

Atuncĭ ea făcu unŭ pasŭ către Rege, care tocmai se' gătea sĕ plece.

— Dόmne o rugăminte. Am disŭ că me ducŭ şi mĕ ducŭ, dĕr... singură.

— Nu se pόte, hotărî Decebalŭ, devenitŭ ĕr Domnulŭ Daciei, sĕlbatecŭ şi poruncitorŭ. Nu se pόte. Eştĭ muere... Du-te de te rόgă *Tatălui* pentru isbândă.

Şi plecă, urmatŭ de Vezinas.

Când Dochia rĕmase numai cu fratele sĕu, luci o radă de speranţă în ochiulŭ ei şi, blândă, se apropia de elŭ cu mânile unite:

— Tu audĭ mai lesne, inima ţi-se deschide mai uşorŭ, îi dise ea. Tu scí bine că eu urascŭ pe Romanĭ.. Nu scii? ilŭ întrebă cu neastĕmpĕrŭ; şi fiind-că elŭ nu rĕspundea, ea urmă: ca şi tine sunt Dacă, şi ca orĭ-ce Dacă nu mĭ-e frică... Voi vreţĭ sĕ înşelaţĭ, adăogă ea cu putere, sĕ înşelămŭ, pentru a scăpa Dacia. Dĕr eu sunt femeă.... şi mie nu'mĭ trebue marturĭ!

Elŭ se uita la ea cu rĕutate. In căldura gândurilorŭ ei, ea nu-i înţelese cugetulŭ, şi'lŭ ruga mai de aprόpe:

— Crede-mĕ, îmĭ va trebui se... spuiu... lucrurĭ... neadeverate, sĕ mintŭ, şi sunt femeă.... repetă ea încă odată.

Elŭ îşĭ ridică capulŭ repede în susŭ:

— Minţĭ! acuma minţĭ, femeă ticălosă! Tu'ţĭ înşelĭ nemulŭ. Vrei sĕ mergĭ singură la Romanŭ, fiindcă Romanulŭ 'ţĭ-e dragŭ! A!... gemu elŭ ca o fieră, Regele nu sciă nimica: eu însĕ te-am înţelesŭ. Vrei sĕ-i spuiu secretele nόstre. Vrei sĕ te vindĭ duşmanilorŭ ţĕrii tale. Am sĕ viu şi am sĕ-lŭ ucidŭ!...

Dochia îşĭ înălţase fruntea, şi era par'că mai înaltă decâtŭ era.

— Îţĭ aducŭ aminte că vorbescĭ ficei Regelui. Cine ţĭ-a datŭ dreptulŭ sĕ credĭ că voiu fi trădătόrea nemului meu, chiar decă mĭ-ar fi dragŭ...

La acéstă vorbă însĕ, Decidav îşĭ eşi din minţĭ, şi, turbure ca unŭ nebunŭ, se repedi la gâtulŭ ei. Într'o secundă ea fù la pământŭ, în genunchĭ, ĕr elŭ cu unŭ pumnŭ în aerŭ, stândŭ gata s'o stărâme:

— O vorbă sĕ nu'ţĭ mai ésă din spurcata gură, că uitŭ că'mĭ eştĭ soră!....

După aceea se întόrse dela ea cu scârbă şi, arătându-i altarulŭ cu degetulŭ, se coborî de pe Kogeon.

VIII.

Incremenită în genunchĭ, cu mânile frânte de ură, ea îşĭ ridică capulŭ.

Înaintea ei, la câtĭva paşĭ, rîpa négră

Stupăritulŭ.

Voila, Ianuarie 1888.

(Urmare)

După mórtea împĕrătesei Maria Teresia înse stupăritulŭ a începutŭ din nou a stagna, căci fiiulŭ sĕu, împĕratulŭ Iosifŭ II., încă la începutulŭ domniei sale la 31 Octomvre 1781, prin unŭ ordinŭ de curte a sistatŭ scólele de stupăritŭ înfiinţate de mamă-sa. Sĕ vede înse că mai târdiu i-a părutŭ rĕu pentru acésta şi aşa la anulŭ 1783, voindŭ a da érăşi unŭ impulsŭ stupăritului, a dispusŭ la 31 Ianuarie ca clasa economilorŭ sĕ se instrueze în stupăritŭ; ér la 1 Septemvre 1785 a dispusŭ din nou sĕ se înfiinţeze şi distribue chiar şi premie dela 6–12 fl. între stuparii destoinicĭ. Dér cu tóte acestea stupăritulŭ totuşĭ mergea spre decădinţă. Franciscu II la începutulŭ domniei sale cu ordinulŭ dela 31 Augustŭ a. 1792 a sistatŭ şi premiile lui Iosifŭ II. Mai târdiu însĕ s'a convinsŭ şi elŭ, că stupăritulŭ este unŭ ramŭ productivŭ alu economiei, care trebue protegiatu din partea statului şi aşa la 5 Februarie 1799 cu ordinulŭ Nr. 3141 recomandă comitatelorŭ protegiarea stupăritului şi asigură premie pentru cei ce se distingŭ în stupăritŭ şi pomăritŭ. Totŭ în acelaşŭ anŭ la 12 Decemvre, în interesulŭ stupăritului dispune, ca giurulŭ comunelorŭ şi marginele drumurilorŭ se se planteze cu acaţi (salcâmĭ) şi tei (arborĭ carĭ servescŭ albinelorŭ mierea cea mai delicată şi aromată) şi a câştigatŭ pe br. Ehrenfels, unulŭ dintre cei mai bunĭ stuparĭ din timpulu acela, ca sĕ ţină prelegerĭ de stupăritŭ în Teresianulŭ din Viena. Totŭ elŭ la anulŭ 1803 în 6 Iulie ordonă din nou formarea de premie pentru stuparĭ şi adecă: pentru 100 stupĭ 50 fl., pentru 50 stupĭ 30 fl.

In urma acestorŭ dispoziţiunĭ salutarie stupăritulŭ érăşĭ a luatŭ unŭ avêntŭ órecare: dér durere! dela anulŭ 1818, parte nefiindŭ protegiatu de statŭ, parte rivalisândŭ cu mierea de stupĭ zacharulŭ, carele se vindea mai ieftinŭ, stupăritulu a începutŭ érăşĭ a stagna. O macsimă însĕ dice: „Unde-i lipsa mai mare, acolo-i Dumnedeu mai aprópe!“ Căcĭ pe la anii 1840, veni Dzierzon din Germania şi ne arĕta unu metodŭ nou de stupăritŭ cu coşniţele mobile, din cari putemŭ lua mierea afară oricând şi fără a omorî diligentele şi nevinovatele albine, prin ce se comite cea mai mare nedreptate (ingratitudine), rĕsplătindu-se bietelorŭ albine diliginţa şi ostenela cu..... mórte!!

Dzierzon este celŭ dinteiu, carele ne introduce în vieţa şi secretulu albinelorŭ. După elŭ ne arată Berlepsch, repausatu la anulŭ 1877, întrebuinţarea cadrelorŭ şi alte inoirĭ practice.

Prin aceştĭ doi bărbaţi se înaugurezǎ o eră nouă a stupăritului — *era stupăritului raţionalŭ*, carele în Germania a avutŭ mare influinţă, căcĭ stupăritulu acolo s'a înălţatŭ succesive pănă în diua de astădĭ la celŭ mai înaltŭ gradŭ de desvoltare.

Dér stupăritulŭ raţionalŭ din Germania nu s'a pututŭ ca se nu influinţeze şi asupra imperiului vecinŭ, a imperiului nostru; însĕ venindŭ curĕnd după aceea catastrofa dela a. 1848, căreia apoi i-a urmatŭ absolutismulŭ, ómenii mai multŭ s'au ocupatŭ de politică de câtŭ de stupăritŭ, şi astfelŭ pornirea din Germania în favorulŭ stupăritului raţionalŭ şi-a avutŭ efectulŭ sĕu numai în mică parte la noi; totuşĭ impulsulŭ datŭ din afară n'a pututŭ rĕmâne la graniţele Germaniei, ci încetulŭ cu încetulŭ — convingendu-se ómenii despre avantagele stupăritului raţionalŭ — a ocupatŭ terenŭ totŭ mai multŭ şi la noi în interesulŭ stupăritului, ceea-ce mai bine s'a manifestatŭ prin înfiinţarea de reuniunĭ de stupăritŭ.

Cea dintâiu reuniune de stupăritŭ ce s'a înfiinţatŭ la noi a fostŭ reuniunea stupăr. Ungariei de sudŭ“, înfiinţată la a. 1877. Acésta reuniune îşĭ are reşedinţa în Buziaşu (Bănatŭ) şi redacteză două foi periodice, una în limba maghiară, ér alta în cea germană. După acésta reuniune la a. 1880 s'a înfiinţatŭ „reuniunea stuparilorŭ ţerei ungare“ cu reşedinţa în Budapesta. Totŭ la a. 1880 s'a înfiinţatŭ şi „reuniunea stuparilorŭ transilvănenĭ“ cu reşedinţa în Cluşiu. Afară de acestea mai este o reuniune de stupăritŭ şi în Braşovŭ.

Aceste reuniunĭ apoi îşĭ au numeróse sub-reuniunĭ, ér statulu ca sĕ dea unŭ impulsŭ mai puternicŭ stupăritului raţionalŭ, ajută reuniunile în modŭ moralŭ şi materialŭ, ba în a. 1882 a denumitŭ 6 învĕţătorĭ de stupăritŭ ambulanţĭ, spesândŭ cu fiă-care suma anuală de circa 1600 fl.; afară de aceştia şi unŭ inspectorŭ supremŭ, numai şi numai se se lăţéscă şi la noi acestŭ ramŭ de economia productivŭ şi folositorŭ.

Acésta se întêmplă aci, acasă la noi, în patria nóstră, ca sĕ tăcemŭ de atenţiunea cea încordată, care se dă stupăritului în Germania şi în alte ţerĭ mai înaintate în ramulŭ economicŭ.

(Va urma).

Intêmplărĭ diferite.

Omorŭ. Din incidentulŭ lăsatului de carne, locuitorulŭ Jozsi Ferencz din Gidofalva, comitatulŭ Treiscaune, fiindŭ bĕtŭ, se apucă la bătae cu nevastă-sa. Mamă-sa, care era o bĕtrână de 87 de anĭ, voi sĕ-i despartă şi sĕ-i împace, dér fiiulu seu Jozsi îi dete o lovitură, în urma căreia bĕtrâna mamă muri imediatŭ. Fiiulŭ matricidŭ este arestatŭ cu nevastă cu totŭ.

Furtŭ. Sâmbătă nóptea o calfă de croitorŭ din Cluşiu, Balo Sándor, sparse ferestrile prăvăliei lui Herczeg Sándor, intră înlăuntru, se încărca cu totŭ felulŭ de marfa şi pleca apoi liniştitŭ spre casă. Dela o vreme înse îi veni în minte, că ceva a uitatŭ sĕ ia. Se aflau adecă în prăvălia nisce butelii cu lichiorŭ, care tocmai i-ar fi prinsŭ bine după acéstă muncă obositóre. Se întórse dér repede îndĕrĕtŭ după butelii, intră érăşĭ în prăvălia, dér mai nainte de a apuca se guste din lichioru, se pomeni că cineva ilŭ înhaţă de gâtŭ. Dimineţa se deştepta pe priciulu poliţiei din Cluşŭ. Altmintrelea Balo a mai statŭ în temniţă 7 anĭ de dile. Se crede, că ar fi şefulŭ unei complete bande de hoţĭ.

Sciri poliţienescĭ.

Comerciantulŭ Ionŭ Gologanŭ, născutŭ în Săcele dér locuitorŭ în Bucuresci, apucă erĭ înainte de amédĭ, lângă hotelulŭ „Sóre“, pe advocatulŭ de aci Branŭ de Lemeni, cum se dice, ca se obţină amĕrunte asupra unui procesŭ, şi, cu totă provocarea advocatului ca sĕ se porte cuviinciosŭ şi liniştitŭ, Gologanŭ făcu mare scandalŭ împreunatŭ cu bătaiă, aşa că poliţistulŭ vagonului trebui sĕ intervină şi sĕ ducă pe escedentŭ la poliţiă unde se încheia procesŭ verbalŭ şi Gologanŭ fu predatŭ judecătoriei penale.

Andrei Gagesch-Liehn din Rĕşnovŭ şi Andrei Geltsch din Rotbavŭ, aflătorĭ în serviciu la lemnarulu de aci Fr. Salmen, datoreau cârciumarului Chiriacŭ din Braşovulŭ-vechiu 1 fl. 60 cr. pe bĕutură. Constrînşĭ de cârciumarŭ sĕ plătéscă, ei furară stăpânului lorŭ o roabă (tărăbonţă) şi o deteră cârciumarului dreptŭ plată. Hoţii fiindŭ descoperiţĭ, mărturisiră faptulŭ şi fură predaţi autorităţii competente spre a fi pedepsiţĭ.

Concertŭ în Braşovŭ.

Duminecă 14 (26) Februarie 1888 va da în sala hotelului Nr. 1 unŭ *concertŭ* vocalŭ-instrumentalŭ d-lŭ *Constantinŭ Georgescu*, cântăreţŭ şi compositorŭ de musică (pentru plecarea sa în streinătate), cu binevoitorulŭ concursŭ alŭ Domnilorŭ Frank, Krause; V. şi B.

Programa ce se va esecuta este:

Partea I. *1. Page, Ecuyer, Capitaine*, grande scène lyrique de Ed. Membrée, cânt. de d-lŭ *Constantinŭ Georgescu*. *2. Versurĭ*, recitate de D-lŭ *V*. *3. Concertŭ solo pe violină*, esecutatŭ de d-lŭ *Crause*. *4. Vorrei morire*, romanţă de Tosti, cânt. de d-lŭ *Constantinŭ Georgescu*.

Partea II. *5. Romanţa Toreadorelui*, din Carmen de Bizet, cânt. de d-lŭ *Constantinŭ Georgescu*. *6. Concertŭ solo pe violină*, esecutatŭ de d-lŭ *Krause*. *7. Satiră*, cetită de d-lŭ *B*. *8. a) Pe valulŭ mării*, romanţă *b) Danţulŭ iubitei mele*, mazurcă cu cuvinte de Lĕpădatu, compuse şi cântate de d-lŭ *Constantin Georgescu*.

Preţurile: Loculŭ I 1 fl. — Loculŭ II 70 cr. — Intrarea 40 cr. — Pentru studenţĭ 20 cr.

Inceputulŭ la ora 7½. Bilete se vendŭ la librăria d-lui *Ciurcu* şi la *Fraţii Simay*, şi séra la *cassă*.

SCIRĬ TELEGRAFICE.

(Serv. part. alŭ „Gaz. Trans.“)

Pesta, 22 Februarie. „Pester Lloyd“ spune, din celŭ mai autenticŭ isvorŭ oficiosŭ: Decă nu ne'nşală semnele, în audienţa ce a avut'o erĭ Kalnoky la monarchulŭ s'a stabilitŭ rêspunsulŭ monarchiei la propunerile (rusescĭ) despre care atâtŭ de multu s'a vorbitŭ. Kalnoky a conferitŭ apoi cu Tisza. După amédŭ a fostŭ din nou primitŭ de Maiestatea Sa. Séra a plecatŭ şi se întórce în celŭ mai apropiatŭ timpŭ.

San-Remo, 22 Februarie. Prinţulŭ de corónă a petrecutŭ nóptea din urmă neliniştitŭ din causa durerii de capŭ. Dimineţa i-a fostŭ ceva mai bine.

Paris. 22 Februarie. Consiliulŭ de ministri a hotărîtŭ la desbaterea fondului de disposiţiune secretŭ sĕ pună cestiunea de cabinetŭ.

Logodnă.

D-lu Dr. *Emilŭ Fekete Negruţŭ*, fratele mai tinerŭ alŭ d-lui Redactorŭ Nicolau Fekete Negruţŭ, s'a logoditŭ în 14 Februarie c. cu D-şóra *Otilia Puşcariu*, fiica d-lui protopopŭ din Betlenŭ Grigorie Puşcariu.

Priméscă cordialele nóstre felicitărĭ!

D-lŭ *Victorŭ Poruţiu*, teologŭ absolutŭ, născutŭ în Cianulŭ deşertŭ, s'a logoditŭ la 2 (14) Februarie a. c. cu D-şóra *Lucreţia Ianza*, fiica d-lui vicarŭ foraneu gr. cat. alŭ Haţegului, Ione Ianza.

Le adresămŭ felicitărĭ căldurose.

Cursulŭ pieţei Braşovŭ

din 22 Februarie st. n. 1888.

Bancnote românescĭ	Cump.	8.55	Vend.	8.58
Argintu românescu	„	8.48	„	8.50
Napoleon-d'orĭ	„	10.02	„	10.05
Lire turcescĭ	„	11.32	„	11.37
Imperialĭ	„	10.32	„	10.37
Galbinĭ	„	5.88	„	5.92
Scris. fonc. „Albina“ 6%	„	101.—	„	102.—
„ „ 5%	„	98.—	„	99.—
Ruble Rusescĭ	„	107.—	„	108.—
Discontulu	6½—8% pe anu			

Cursulŭ la bursa de Viena

din 21 Februarie st. n. 1888.

Renta de aurŭ 4%	96.35
Renta de hârtiă 5%	82.85
Imprumutulŭ căilorŭ ferate ungare	147.50
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare (1-ma emisiune)	94.20
Amortisarea datoriei căiloru ferate de ostŭ ungare (2-a emisiune)	123.75
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare (3-a emisiune)	109.50
Bonurĭ rurale ungare	104.—
Bonurĭ cu clasa de sortare	103.50
Bonurĭ rurale Banatu-Timişu	103.60
Bonurĭ cu cl. de sortare	103.60
Bonurĭ rurale Transilvane	104
Bonurĭ croato-slavone	103.25
Despăgubirea pentru dijma de vinu ungurescŭ	—.
Imprumutulŭ cu premiulŭ ungurescŭ	119.50
Losurile pentru regularea Tisei şi Segedinului	122.75
Renta de hârtiă austriacă	77.85
Renta de argintu austriacă	79.70
Renta de auru austriacă	108.35
Losurĭ din 1860	133.50
Acţiunile băncei austro-ungare	857.—
Acţiunile băncei de creditŭ ungur.	271
Acţiunile băncei de creditŭ austr.	268.30
Galbinĭ împărătescĭ	5.98
Napoleon d'orĭ	10.04
Mărcĭ 100 imp. germane	62.22½
Londra 10 Livres sterlinge	126.90

Editorŭ şi Redactorŭ responsabilŭ:
Dr. Aurel Mureşianu.

şi adêncă deschidea altarulŭ eternităţii... Acolo era pacea deapoi.

Se sculă, făcu unŭ pasŭ, şi se uita în ea. Vuetulŭ apei se înălţa cătră radele sórelui, ca o plângere. Era par'că unŭ semnŭ.

Dochia îşĭ întórse privirile umede spre *Tatălŭ*, şi elŭ îi şterse lacrĕmile, îi trimise o şóptă caldă la ureche, şi pentru cea dintâiu dată simţi ea mărirea fără începutŭ şi fără sfârşitŭ a celui de susŭ, fiindcă pentru întâiaşĭ dată gândulŭ ei se simţi legatŭ de alŭ altuia, şi inima îi bătu...

Într'o desperată şi sĕlbatică mişcare, întinse ea braţele în vĕzduhŭ, uni mânile şi gemu:

— Ajută-me!...

Cartea III. — Grădina palatului Zarmiz-Edanului.

CAP. IX.

Nóptea venise de multŭ...

Palatulŭ celŭ mare alŭ Regelui era aşedatŭ în mijloculŭ capitalei sale, care ea insăşĭ era încunjurată de codri. Cioplitŭ jumĕtate în piatră, jumĕtate în lemn, turnurile lui resăreau din mijloculŭ unei adevĕrate pădurĭ de bradĭ şi întreceau, cu vîrfurile lorŭ, cele mai înalte stîrcurĭ ale pomilorŭ.

In aceste timpurĭ, unŭ drumŭ mare, lucratŭ după arta romană, ducea, cu multe cotiturĭ şi bariere, la Zarmizegethusa, după ce se învîrtea de mai multe orĭ în jurulŭ capitalei, prin vecĭnice pădurĭ. Alte drumurĭ mai micĭ, înguste, deabia încăpeau cotigele, erau cunoscute numai de locuitorĭ, şi se întâlneau şi se încrucişau prin văgăunele muntelui, ca nisce urme de rîmă.

Decă ai fi luatŭ calea cea mare, care tăia Streiulŭ de mai multe orĭ, ajungeai în didurile Zarmizegethusei la ultimulŭ vadŭ alŭ apei, care într'adinsŭ n'avea nicĭ o punte pe elŭ, spre a pune capitala mai uşorŭ în stare de apĕrare.

Didurile Zarmizegethusei, care înainte erau numai de lepşe de stejarŭ, începuseră, de pe vremea lui Burebiste şi Deceneus, sĕ se ridice din bolovanĭ şi varŭ, cu şanţurĭ adêncĭ.

In lăuntrulŭ cetăţii nu erau decâtŭ două seu trei uliţĭ marĭ, pe care se grămădea lumea. Aicĭ se întâlneau neguştorii timpului. In baratce marĭ de scândură, seu în micĭ bolte de pétră şi de pămentŭ arsŭ, seu sub corturĭ de piele de cămilă, neguţătorii de îmbrăcăminte şi de gătelĭ femeescĭ îşĭ întindeau tarabele lorŭ. Stofe bogate, covóre, cărţĭ şi doctorii din Pergamŭ, giugiumanurĭ de Pergamŭ şi Ephes pentru nobilimea bărbătéscă, piei mai gróse de Halchedonŭ, brăciere, conciurĭ, pieptare, colane, verigĭ de urechĭ, paftale de Tyr şi de Sidonŭ pentru femei, erau vêndute de străinĭ, şi în generalŭ de Grecĭ. Apoi, aurăriă şi bronzăriă lucrată în Asia mică: fiărăriă, grósă şi subţire, lucrată în ţeră; armurierĭ pentru nobilĭ şi poporŭ, carĭ vindeau córne de cerbŭ de făcutŭ mânere la cuţite şi buzdugane, córne de bou pentru arcurĭ, scuturĭ de piele grósă de bivolŭ, lăncĭ de fierŭ, cremene şi amnare şi în sfârşitŭ totŭ ce se cade se ţină unŭ arsenalŭ dacŭ.

Pe a doua uliţă însemnată se întindeau dughenele de abagii, blănarĭ, ţesătorĭ, văpsitorĭ, vîndendŭ lucrurĭ de ţeră, precum sarica miţósă, iţarii, tistimelele, lâna văpsită, opincile, pieptenii de cornŭ, carĭ tóte stau scóse mai multŭ în drumŭ decâtŭ sub acoperemêntŭ şi forte adesea erau atîrnate prin pomii, ce cresceau, ca din apă, pănă şi sub streşene.

Pe a treia uliţă, care ducea în tîrgulŭ vitelorŭ, se întindeau cârciumile şi băcăniile, forte cercetate pe vremurĭ. Pe tarabele scóse în mijloculŭ drumului, sarea, peştele afumatŭ, strugurii, făina de meiu, ólele, castrónele, căuşile, lingurile, trăiau într'o frăţire cu adevĕratŭ patriarchală, ér lăuntrulŭ cârcĭumei seu alŭ bordeiului era bine udatŭ pe josŭ şi servea de altarŭ lui *Bachus* şi celorŭ două menade *Mimallone* şi *Clodone*, pe carĭ Dacii le adorau cu plăcere, aducendu-le jertfa peste jertfă. (Dela Deceneus însĕ, care poruncise se se scótă tóte viile din Dacia, partea acésta da înapoi. Acum trăiau mai bine băcăniile. Aci, untulŭ de nucă seu oloiulŭ, vişinile uscate, rădĕcinile de *polpom*[1] şi *radizidă*[2]), smeura păstrată în vinŭ vechiu, brânza de oi şi de vacĭ, stau alăturĭ cu fructele ţĕrilorŭ calde ce puteau suferi lungulŭ drumŭ de mare, precum erau măslinele, smochinele, hurmalele, roşcovele, venite din Tyr şi Sidon, oraşe feniciene forte comerciale, ale cărorŭ corăbii, chiar după cuceririle lui Alexandru celŭ Mare şi ale lui Pompeiu, erau totŭ cele mai agere din mările Levantului.

(Va urma)

[1] Mărarŭ. [2] Ochiulu boului.

Avisŭ d-lorŭ abonați!

Rugămŭ pe d-nii abonați ca la reinoirea prenumerațiunei sĕ binevoiască a scrie pe cuponulŭ mandatului postalŭ și numerii de pe fășia sub care au primitŭ diarulŭ nostru până acuma.

Domnii, ce se aboneză din nou, sĕ binevoiască a scrie adresa lămuritŭ și sĕ arate și posta ultimă.

Totodată facemŭ cunoscutŭ tuturorŭ D-lorŭ abonați, că mai avemŭ din anii trecuțĭ numerĭ pentru complectarea colecțiunilorŭ „Gazetei,“ precum și câteva intregĭ colecțiunĭ, pentru carĭ se potŭ adresa la subsemnata Administrațiune in casŭ de trebuință.

Administrațiunea „Gaz. Trans.“

Tipografia A. MUREȘIANU, Brașovŭ.